

ΤΑ ΦΤΕΡΑ τοῦ ΑΝΤΟΥ (ΣΤΑΘΗ ΕΥΣΤΑΘΙΔΗ)

Τόν θυμάται πού γυρδφερνες ἀκοθραστα στ' οὐρανοῦ τά πελόρια ὄφη.
Καὶ δέο ἀνέβαινε πρὸς τὰ πανω, τόσο πολὺ μέμραινε. Κάποτε χανδηγο πολὺ
βαθειά καὶ τὸ μάτι τόν ἔβλεπε σάν ἔνα σταυρουδάνι. Τά ταξείδια του στοῖ
οὐρανό δέν σταματοῦσαν καὶ μέ τή συνηφιά καὶ δέν τόν φοβέριζαν οἱ φο-
βερές ἀστραπές καὶ οἱ ἄγριες βροντές. Περνοῦσε καὶ τά σύννεφα, για νά
διαγράφῃ τούς οὐράνιος μύκλους καὶ πάνω ἀπό έμετ. Τό ποθοῦσε ή ψυχή
του καὶ τώλεψε ή καρδιά του. Εἶχε φτερά δυνατά, πολὺ δυνατά ποσ ἀντεχαν
στές μπόρες καὶ στές καταγίδες. "Όταν πετοῦσε στά χαμηλά κι' ήταν ή μέ-
ρα ήλιδλουστη, τόν ἔβλεπε κανείς πισ μαθαρά. Τά μεγάλα φτερά του τεντο-
μένα ἔριχναν μιά μεγάλη σκιά μάτια στή γῆ, η ὅποι μέ ταχύτητα περνοῦσε
ἀπό αύλες, σοιδηνια, στέγες καὶ ιήπους, για νά χαθῇ πέρα μακριά.

Καὶ δέητός περίφανος μέ τό μέτωπο φηλά, περιφρονοῦσε τά ὄφη, δέν λογά-
ριαζε τούς δρίζοντες. Δέν ήταν ἀπό τούς ἀητούς, ποσ ινηγοῦσαν τά φορί-
μια τήν τροφή τους. Δέν ήταν κι' ἀπ' τούς ἀητούς ποσ ἐπεφταν καὶ πάνω ε-
στ' ἀνθρώπινα πτώματα, για νά φᾶν' ἀδίσταχτα τά μάτια μάποιου παλληκαρτ-
ού, πεσμένου σέ μάποια πλαγιά ἀπό βόλη τοῦ ἔχθροῦ, ή καὶ τήν καρδιά έ-
νδις ἀλλου πού μόλις ξεφυχοῦσε. "Ήταν ἔνας ἀητός ^{πο} ήθελε νά ζῇ φλεβόθερος
σέ λεύτερους δρίζοντες. "Ολη τή ζωή του ήθελε νά τήν περάση πετώντας
στούς καθάριους αἰθέρες τοῦ σύμπαντος, εἶχε φτερά δυνατά μέ ὑπερβολ-
ή ἀντοχή καὶ τό ματρόθωνε τοῦτο χωρίς δυσκολία.

"Ετοι περνοῦσαν τά χρόνια καὶ δέ θριαμβευτής ἀητός βασιλιάς τοῦ οὐρα-
νοῦ δέν ματαδεχθαν νά ματέβη στά χαμηλά, πάνω στή γῆ, δικου ἀργιλ καὶ
ποσ ματέβαλνε για μιά στιγμή καὶ πάλι ἐπερνε τό δρόμο πρός στά πάνω,
στά ὄφη. "Ομως ποιός βασιλεύει αἰώνια; Πιανοῦ χαρές ιρατήθηκαν για πά-
ντα; Μιά μέρα ποσ ἐτοιμάστηκε νά φτερουγίση καὶ πάλι στά φηλά, δέ οὐρα-
νός ἐθόλωσε. "Άγρια ματαγίδα ξέσπασε. "Ολα τά ζῶα καὶ τά πτηνά τρύπω-
σαν στές φωλιές τους. Μά τό φτερά τοῦ ἀητοῦ μούδικασαν, ποσ στάθηκαν για
κίγιο διπλωμένα:..... Τά ἀνοιξε καὶ πάλι για νά πετάξῃ.....

"Εμένα δέ μέφερε φοβίζουν τίποτε εἴκε. Δέν προχώρησε λίγο καὶ ἔνας με-
ραυνός ἔστειλε μέρος ἀπό τή φωτιά του, στό ἔνα τό φτερό του. "Ω συμφο-
ρά: Πέταξε λίγο κι' ἐπειτα σιγά-σιγά ματέβηκε, δικου σ' ἔνα ἀπόρημο μέ-
ρος στάθηκε μέ τό ἔνα φτερό του ματωμένο. "Η ματαγίδα πέρασε καὶ "Ηλ-
ος λαμπρός πρόβαλε καὶ φώτησε τόν ιδσμο. "Ο πληγωμένος ἀητός γιατρεύ-
τηκε μάπως. Δέ στάζει πιά αἷμα ἀπό τό φτερό του. Μά τά φτερά τά δυνατά
τοῦ ἀητοῦ; Πώς νά πετάξῃ τώρα, ποσ δέν εἶναι δπως καὶ πρᾶτα; Τά δυνατά
φτερά του ήταν ή φυχή του, τό φτερούγισμά του στά ὄφη ή ζωή του.

Καὶ τώρα..... Τό λάβωμα τοῦ ἀφισε ἀδυναμία. Τώρα εἶναι πληγωμένος καὶ
στήν καρδιά. Δέν ἔχει πιά δυσ φτερά δυνατά για νά πετάξῃ. Μ' ἔνα φτερό
γερό δέν γίνονται τά ταξείδια στούς οὐράνιους αἰθέρες. Τά δυσ φτερά
του τόν ἀνέβαζαν στά ὄφη, στές φαντασίες. Μά τώρα.... Τό ἔνα φτερό τόν
ιρατάσει ἔμετ χαμηλά στό χῶμα, πάνω στή γῆ. Βλέπει γύρω-τριγύρω καὶ τί

νά δῆ; Τις δμορφιές τῆς ζωῆς ἀνακατευένες σέ ἀτριβαραὶρες θολές. Ἀκούει φωνές χαρούμενες, μά καὶ θλιμένες. Γλυκολαλοῦν ἔδω, μοιριολογοῦνε ἐκεῖθε. Ταλαιπωρη ἐπίγεια ζωή. Πᾶς σέ ζοῦν τόσα χρόνια οἱ ἀνθρώποι; Μά γιατί σέ ἔφιεξεν τέτοια; Κι ὅταν γαληνεύει ἡ ψυχή του ωράται:- μά... αὐτήν τὴν περιέργεια εἶχα, ὅταν πετοῦσα στά ψή. Προσπαθοῦσα χρόνια καὶ χρόνια νά βρω τό τέρμα τ' οὐρανοῦ, νά συναντήσω τό Θεό, τόν Δημιουργό τοῦ σύμπαντος, τόν πλάστη τῆς ζωῆς. Οό τόν ρωτοῦσα:- Γιατί έτσι τέπλασε δλαζχρόνια καὶ χρόνια ικπιαζα για τό σκοπό τοῦτο. Εἶχα τά δυνατά φτερά καὶ οἱ δρίζοντες καὶ τά μάκρη τ' οὐρανοῦ ἐκμηδενίζοντα μπροστά μου. Ξέφουν μια ψιλή φευγαλαία πέρασε ἀπό τάνω του. Παραξενεύτηκε:.... Τί νάταν; Ἀητός ἐπέρασε πετώντας κι ἔριξε τή σκιά του τάνω σ' αὐτόν. Ο πονεμένος ἀητός γύρισε τά μάτια πρός τόν οὐρανό καὶ τόν εἶδε. Ἀναστέναξε: Ἀντίκρυ σ' ἔνα δενδρό καθόταν μια περιστέρα, πού συμπόνεσε τόν φῆτό τόν παραπονεμένο. Στό μαναστέναγμά του ἀπάντησε:- Ἀητέ μουλή Βαροκαρδίζεις. Πόσες σκιές δέν ἔριξες κι ἔσσις κι ἔσινδρπισες τό φόβο αέ δειλά μλωσοπούλια κι ἄσσις ήσουν διακος ἔσσις; "Ελα τώρα ήσύχασε καὶ ζῆσε ἔδω οάτω στή γῆ δπως κι ἔμετρο. Η δύναμη ἀπό τά φτερά σου δέ χάθηκε. Δώσε φτερά στό νοῦ σου κι ἄστον νό φτερουγίζη σ' ὅλο τό σύμπαν σέ αύρανούς πανύψηλους, στά βάθη τῆς γῆς, σ' ἄλλους δρίζοντες, δπου μέ τά δυνατά φτερά σου δέν πέταξες ποτέ. - Ο αητός στό ἀκουσμά τῆς φωνῆς τῆς περιστέρας, ξεθάρρεψε λίγο. Γύρισε καὶ τήν εἶδε κι ἀπ' τή ματιά του ἔδινε λίγο τό παράπονο. - Γλυκολάλητη καὶ δμορφη περιστέρα θαρρεῖς χαρά μοῦ ἔδωσες καὶ τά λόγια σου εἶχαν πολύ ξννοια. Σύ φαίνεσαι καλός γνώστης τῆς ἐπίγειας ζωῆς. "Ελα κοντά. Συντρόφεψέ με ἀν θέλης. - Η περιστέρα πήγε κοντά του. Τοῦ εἶπε κι ἄλλα πολλά κι ὁ ἀητός σιγά-σιγά κατάλαβε τή θά πή ἐπίγεια ζωή. - Ομορφη περιστέρα ζητῶ τήν παντοτεινή συντροφιά σου. Θαρρῶ πώς μαζί σου ἀπό δῶ καὶ πέρα θά νοιώσω τή χαρά. "Αν θέλης νά μάθης κι ἔσσι οάτη ἀπό τόδες αἰθέρες καὶ ἀπό τά οδράνια ψή, ἔχω καὶ ἔγω πολλά νό σου πώ. - Κι ἡ περιστέρα χωρίς δισταγμό στάθηκε πλάι του για τάντα. Ο ἀητός ξειστοροῦσε τίς μανινήσεις του ἀπό τά μακρινά ταξείδια πού ξιανε. Τῆς ἔλεγε για τά σύννεφα, τόν "Ηλιο κι ἔκεινη μέ τή σειρά της διηγόταν τίς χαρές καὶ τίς λύπες πάνω στή γῆ. Τά δυνατά φτερά τοῦ ἀητοῦ ἔγιναν μέ τήν παρουσία τῆς περιστέρας φτερά τοῦ νοῦ καὶ ταξείδευαν στό σύμπαν καὶ προσγειώνονταν στή γῆ. Μιλοῦσε ὁ ἀητός για τή ζήλια τοῦ σύννεφου, πού σκέπαζε τόν "Ηλιο για νά μή λάμπη, γθά τό θυμό τοῦ "Ηλιου πού δέν ἀφίνει τόδες ἀητούς ν' ἀνέβουν πισ φηλά, ρέχοντάς του τή φοβερή οάφα του. "Ακουγε κι ἀκό τήν περιστέρα για τίς ζήλιες τῶν ἀνθρώπων, για τίς ιακίες καὶ τόσα ἄλλα.

Πέρασαν κι ἄλλα χρόνια καὶ ὁ ἀητός μέ τήν περιστέρα μάναν πολλά ταξείδια μέ τά ιαινούργια φτερά. "Έγινε τώρα ὁ ἀητός γνώστης καλός τῆς γῆς. "Εβγαλε συμπεράσματα καὶ στό τέλος εἶπε τῆς περιστέρας:

Στάσε ἀπ' τή φτερούγα μου καὶ μάνε ιαλαμάρι

καὶ μνοίξε τό τραῦμα μου νά τρέξῃ λίγο αίμα

νάχης μελάνη ἀφθονη καὶ ὅτι σοῦ πᾶ νό γράψῃς.

Μαδί-μαδί γιὰ βρύλε τα τὰ ἀσκρα τὰ φτερά σου

ποὺ γιὰ χαρτί οὐ χρειαστοῦν σέ τούτη τῇ δουλειᾷ μας

γράψε πώς στοὺς δρίζοντες στόδο οὐρανοῦ τὰ μάκρυ

δέν μπόρεσαι χαρά νό βρῶ καὶ τέρμα δέν ὑπάρχει

εἰν' ὁ φεδρός πολύ φηλό τ' ἀνθρώπου δ νοῦς δέ φτάνει.

Γράψε καὶ τὰ ἐπίγεια χαρές καὶ λύπες ὅλα

καὶ σκόρπιστα πάνω στή γῆ σὲ δλους τοὺς ἀνθρώπους.

Πές τους νό μή φαντάζονται, πές τους νό μή πλανῶνται

πώς οὐ νό βροῦντε τῇ χαρά μέ ζήλια μέ μαία.

Πές τους πώς εἶναι μάταια ὅλα τους τὰ ταξείδια.

Πές τους πώς βρῆκα τῇ χαρά, ξάφνου πάνω στόν πόνο

διαν γλυκοφτερούγιος μιά σπρη περιστέρα

καὶ ποὺ μέ ἐσυντρόφεψε δινοντάς μου κουράγιο.

"Ἐντο πάντα μέσ' στή ζωή, μιά σπρη περιστέρα.

Θα διάχνη δλους τούς καπηούς, τίς πέμπες τῶν ἀνθρώπων.

Σοφός ἔγινε ὁ ἀητός καὶ ποιητής μεγάλος

καὶ τραγουδοῦσε τίς χαρές, τούς πόνους τῶν ἀνθρώπων

καὶ δλο ταξείδια ἔφιαχνε μέ τὰ φτερά τοῦ νοῦ του,

ῶσπου μιά μέρα γέρασε, ξαπόστασε στό μάχτο.

Ἐστέρρεψε τό αἷμα του καὶ σπάσαν τὰ φτερά του.

"Η περιστέρα ἀντέμα του, δίπλα του ὡς τὸ τέλος

συντρόφης παντοτεινή τόσα καὶ τόσα χρόνια

στήν ἀγναλία του ἔπεισε κι ὁλόγλυμα κοιμίθη.

Καὶ τότε ἐταξείδεψαν μέ τὰ φτερά τ' ἄγγέλου

μακριὰ ἀπό τούτη τῇ ζωῇ, πάσω στόν ἄλλο ιδρυμό.

Οὐλης νό μάνης κι ἔσοδο μάτι άπλι τούς ατέλους μέ διά τὰ σφύννα μεράδην
καὶ ἔγδη πολλά νό σοῦ πᾶ. Ἑβ' ἡ περιστέρη χωτέ διαταγμός μεδόφρου καὶ μέ γιὰ πάντα. "Ο ἀητός" έξιστορούς τίς διαμαντίστε του ἔσοδο μέ μακριὰ παλιά
καὶ θιάσα. Τῆς θλεγτες γιὰ νό σύννεσα, τόν "Πλειο κι ἔκαστη μέ τὰ σφύννα τῆς διηγήσεων τίς χαρές καὶ τίς λύπες μάτι στή γῆ. Εάν δουντάσσεται τούς
ἀητούς ἔγιναν μέ τήν παρουσία τίς περιστέρρος φτερά τοῦ νοῦ μέ παλιά
από σφύννα καὶ παστυγειώνονταν στή γῆ. Πίλοβος δ ἀητός γιὰ τή θλεγτες
τοῦ σύννεσου, καὶ φιέντε τόν "Πλειο γιὰ νό μή λατητη, γιά τό δουντά τοῦ
λιού καὶ δέν μάρνει τούς ἀητούς ν ἀνδρίσουν πιστούς, πέντε ποὺ κι
βερῆ μάθα του. "Λιουγάς κι ἀητός τήν περιστέρα γιὰ τίς οὔτισα τόν διατάσσει,
γιὰ τίς μακέτες καὶ τόσα μάλια.

Δέρασσαν κι ἄλλα χρόνια καὶ δ ἀητός μέ τήν περιστέρα μάτι πάντα
δια μέ τά καλνούρρητα φτερά. "Εγίνε τόσα δ ἀητός γνήστης μάτι πάντα
τήρηλε συμπερδεσμότες καὶ στό τέλος είλε τής περιενέσσει

ιδούς μέ τή φτεριώντας ποὺ καὶ μάτι μαλακήρες

καὶ δουντά τό πρώτη ποὺ νό μάτι τήρηλη λέγε από

ΤΑ ΦΤΕΡΑ τοῦ ΑΗΤΟΥ (ΣΤΑΘΗ ΚΥΣΤΑΣΙΔΗ)

~~██████████~~ Υπρόφερνες ἀκούραστα στὸ οὐρανοῦ τὰ πελώρια ψῆφη. Οὗτοι εὑνέβαινε τρίς τὰ πάνα, τέσσερα πολὺ μᾶλλον περισσότερα. Εάποτε κανόδαν πολὺ βαθειά καὶ τὸ μάτι τὸν ἔβλεπε σὺν ἓνα σταυρούσθιτ. Τὰ ταξεῖδια του στὸν οὐρανὸν δέν σταματοῦσαν καὶ μὲ τὴ συννεφιά, ἐάν δέν τὸν φορέριζαν οἱ φοβερές λαστροπές καὶ εἰς ἄγριες βροντές. Περνοῦσσε καὶ τὰ σύννεφα, γιὰ μὲ διαγράφη τὸν οὐρανοῦς κύκλους καὶ πάνω ἐπόλις ἔκειται. Τὸ ποδοῦσσε ή γυχή του καὶ τῶλεσσε ή καρδιά του. Ήταν φτερά δυνατά, πολὺ δυνατά πού ἀντεκαν στές μπροστές καὶ στές καταγίδες. "Οταν τετοῦσε στὰ χαμηλά κι' ἡταν ή μέρα ἡλιόλουστη, τὸν ἔβλεπε μανσές πιό καθαρά. Μὲ μεγίλα φτερά τοῦ τεντωμένα ἔριχναν μιὰ μεγάλη σκιά μάτι στὴ γῆ, ὅπου μὲ ταχύτητα περνοῦσσε ἀπό αὐλές, πολύνια, στέγες καὶ κήπους, γιὰ νὰ χαυῇ πέρα μαρτυρά.

Καὶ δὲ ἀητός Ηερόφανος μὲ τὸ μέτωπο φηλά, περιφρονοῦσσε τὰ ψῆφη, δέν λογάριαζε τὸν δρίζοντες. Δέν ἡταν ἀπό τὸν άητούς, πού κινηγοῦσαν τὰ φοφιματήν τροφή τους. Δέν ἡταν κι' ἀπ' τὸν άητούς πού ἐπεφταν ~~████~~ πάνω διαστάσεων πτύματα, γιὰ νὰ φᾶν· ἀδισταχτὰ τὰ μάτια μάποιν παλληναριοῦ, πεσμένου σέ μάποσα πλαγιά ἀπό βόλη τοῦ ἔχθροῦ, ή καὶ τὴν καρδιά ἐνός ἄλλου πού μόλις ξεφυχοῦσε. Ήταν ἔνας άητός, θύελε νὰ ζῇ ολεύθερος σέ λεύτερους δρίζοντες. "Οτι τὴ γῆ του ἔστελνε νὰ τάν περάσῃ πετάνια, στοὺς πολύρρεους αἰθέρες τοῦ σύμπαντος, εἶχε φτερά δυνατά μὲ ὑπερροήτης καὶ τὸ κατέρθωνε τοῦτο χωρίς δυσκολία, ~~γιανί~~ ~~τίχη~~ φτερά δυνατά.

"Ετοι περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ δὲ θριαμβευτής άητός βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ δέν καταδεχόταν νὰ κατέβῃ στὰ χαμηλά, πάνω στὴ γῆ, ὅπου ~~████████~~ καὶ πού κατέβαινε γιὰ τιὰ στιγμή καὶ πάλι ἔπερνε τὸ δρόμο πρὸς στὰ πάνω, στὰ ψῆφη. Όμως ποιδές βασιλεύει αἰώνια; Πιανοῦ χαρές ιρατήθηναν γιὰ πάντα; Μιά μέρα πού ἐτοιμάστηκε νὰ φτερουγκίσῃ καὶ πάλι στὰ φηλά, δὲ οὐρανὸς ἐθόλωσε. "Αγρια καταγίδα ~~δρά~~ ξέσπασε. ~~Μὲ τὴν~~ ~~τὴν~~ τὰ πτηνά τρύπα σαν στές φυλές ~~καὶ~~ τὰ φτερά τοῦ άητοῦ μουσιάσαν, πού στάθηκαν γιὰ ήλιο διπλαμένα:..... Μὲ ἀνοίξε καὶ πάλι γιὰ νὰ πετάξῃ.....

— Εμένα δέ μέρες φοβίζουν τέποτε, εἶπε. Δέν προχώρησε λίγο καὶ ἔνας κεραυνός ἔστειλε μέρος ἀπό τὴ φωτιά του, στὸ φτερό. ~~Ζερανί~~ Ο συμφοράς πέταξε λίγο κι' ἔπειτα στγά-στγά κατέβηκε, ~~καὶ οὐ~~ ~~εἶναι~~ ~~τέρερο~~ μέρος στάθηκε μὲ τὸ ἔνα φτερό του ματωρένο. Η καταγίδα πέρασε καὶ ~~Ζερανί~~ οι λαμπρός προβάλε καὶ φώτησε τὸν ίδομό, ο πληγωμένος άητός γιατρεύτηκε μάτως. Δέ στάζει πιά αἷμα ἀπό τὸ φτερό του. Μὲ τὰ φτερά τὰ δυνατά τοῦ άητοῦ; Ήντς νὰ πετάξῃ τώρα, πού δέν εἶναι δύως καὶ πρῶτα; Τὰ δυνατά φτερά του ἡταν ἡ φυγή του, τὸ φτερούγισμά του στὰ ψῆφη, ή ζωὴ του.

Καὶ τώρα, ~~τέρερο~~ Τούλαβωμα ~~τέρερο~~ ἀδυναμία. Τώρα εἶναι πληγωμένος καὶ στὴν καρδιά. Δέν ἔχει πιά δυσ φτερά δυνατά γιὰ νὰ πετάξῃ. Μ' ἔνα φτερό γερό δέν γίνονται τὰ ταξεῖδια στοὺς οὐρανοὺς αἰθέρες. Τὰ δυσ φτερά του τὸν ἀνέβαζαν στὰ ψῆφη, στές φαντασίες. Μὲ τώρα.... Ζό ἔνα φτερό τὸν ιρατάσει ἔμετ χαμηλά στὸ χῶμα, πάνω στὴ γῆ. Βλέπει γύρω-τριγύρω καὶ τὸ

νά δῆ; Τις δμορφιές τῆς ζωῆς μναματεμένες ~~καί επιβούστας θολές~~. Άκοθει φωνές χαρούμενες, μά καὶ θλιψένες. Γλυκολαλοῦν έδῶ, μοιριολογοῦνε ἐκεῖθε. Ταλαιπωρη ἐπίγεια ζωή. Πῶς σὲ ζοῦν τόσα χρόνια οἱ ἀνθρώποι; ~~α~~ Γιατὶ σὲ ξαλαξαν τέτοια; Κι' ὅταν γαληνεῖται ἡ φυχὴ του θυμᾶται; Ή... αὐτὴν τὴν περιέργεια εἶχα, ὅταν πετοῦσα στὰ ὄφη. Προσπαθοῦσα χρόνια καὶ χρόνια νά βρω τὸ τέρμα τούρανοῦ, νά συναντήσω τὸ Θεό, τὸν Δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος,

~~πάστρι τῆς φωτοῦσα~~. Εάν ~~τόν~~ φωτοῦσα:- Γιατὶ έτοι τέπλασε βλαζέροντα καὶ χρόνια κόπιαζα για τὸ σκοπό τοῦτο. Εἴχα τὰ δυνατά φτερά καὶ οἱ δρίζοντες καὶ τὰ μάκρη τούρανοῦ ἔκμηδενιζόταν μπροστά μου. Εάφου μιὰ σκιά φευγαλαία πέρασε από τάνω του. Παραξενεύτηκε:.... Τι νάταν; ~~Από~~ Επέρασε πετόντας κι' ἔριξε τὴ σκιά του πάνω σ' αὐτόν. Ο πονεμένος ἀητός γύρισε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανό καὶ τὸν εἶδε. Αναστέναξε: Αντίρυπο σ' ἓνα δενδρό καθόταν μιὰ περιστέρα, πού συμπόνεσε τὸν φίτο τὸν παραπονεμένο. Στὸ μναστέναγμα του ἀπάντησε:- Αητέ ρουμή βαρομαρδίζεις. Πόσες σκιές δέν ἔριξες κι' ἔσυ κι' ἐσκόρπισες τὸ φόβο σέ δειλά ηλωσοπούλια, κι' ἄς ήσουν μναος ἔσυ;

"Ελα τώρα ήσύχασε καὶ ζῆσε έδῶ κάτω στὴ γῆ δπως κι' ἔμεῖς. Η δύναμη από τὰ φτερά σου δέ χάθηκε. Δώσε φτερά στὸ νοῦ σου, κι' ἄσ' τον νά φτερουγίζη σ' ὅλο τὸ σύμπαν σέ ούρανούς πανύφηλους, στὰ βάθη τῆς γῆς, σ' άλλους δρίζοντες, δπου μέ τὰ δυνατά φτερά σου δέν πέταξες ποτέ.-

~~Ο~~ ἀητός ~~α~~ μου ~~βε~~ τὴ φωνή ~~της~~ στη ~~της~~ ~~της~~ ζεύρρεψε λίγο. Γύρισε καὶ τὴν εἶδε κι' ἀπ' τὴ ματιά του ξδιωξε λίγο τὸ παρέπονο.-

Γλυκολάλητη καὶ δμορφη περιστέρα θαρρεῖς χαρά μοῦ έδωσες καὶ τὰ λόγια σου εἶχαν πολὺ ξννοια. Σύ φαίνεσαι καλδς γνώστης τῆς ἐπίγειας ζωῆς. "Ελα κοντά. Συντρόφεψέ με ἀν θέλης.-

"Η περιστέρα πήγε κοντά του. Τοῦ εἶπε κι' ἄλλα πολλά κι' ὁ ἀητός σιγά-σιγά κατάλαβε τὶ θὰ εἴη ἐπίγεια ζωή. "Ομορφη περιστέρα ζητῶ τὴν παντοτεινή συντροφιά σου. Θαρρῶ πῶς μαζε σου ἀπό δῶ καὶ πέρα θὰ νοισω τὴ χαρά. "Αν θέλης νά μάθης κι' ἔσσδ κάτι ἀπό τοὺς αἰθέρες καὶ ἀπό τὰ οὐράνια ὄφη, ἔχω καὶ ἔγω πολλά νά σου πῶ. -Κι' ἡ περιστέρα χωρὶς δισταγμὸν στάθηκε πλάι του για πάντα. Ο ἀητός ~~έ~~ξιστοροῦσε τὶς μναμνήσεις του ἀπό τὰ μακρυνά ταξείδια πού ξιανε. Τῆς ἔλεγε για τὰ σύννεφα, τὸν "Ηλιο κι' ἔκεινη μέ τὴ σειρὰ τῆς διηγόταν τὶς χαρές καὶ τὶς λύπες πάνω στὴ γῆ. ~~τοῦ διηγόταν τὶς λύπες πάνω στὴ γῆ~~ μέ τὴν παρουσία τῆς περιστέρας ~~πτερά του νοῦ καὶ ταξείδευε~~, ~~μεγάλοτό σύμπαν~~ ~~ποστειλόνταν στὴ γῆ~~ Μιλούσες δ ἀητός για τὴ ζῆλια τοῦ σύννεφου, πού σκέπαζε τὸν "Ηλιο για νά μή λάμπῃ, για τὸ θυμὸ τοῦ "Ηλιου πού δέν ἀφίνει τοὺς ἀητούς ν' ἀνέβουν πιστοφόροι, ρίχνοντάς τους τὴ φοβερή κάφα του. "Αμουγε κι' ἀπό τὴν περιστέρα για τὶς ζῆλιες τῶν μνθρώπων, για τὶς ιακίες καὶ τόσα ἄλλα.

Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια καὶ δ ἀητός μέ τὴν περιστέρα μάναν πολλά ταξείδια μέ τὰ καινούργια φτερά. Εγίνε τώρα δ ἀητός γνώστης καλδς τῆς γῆς. "Εβγαλε συμπεράσματα καὶ στὸ τέλος εἶπε τὴν περιστέρας:

Σπάσε απ' τὴ φτερούγα μου καὶ κάνε καλαμάρι

καὶ μνοιξε τὸ τραύμα μου νά τρέξῃ λίγο αίμα

νάχης μελάνη ἀφθονη καὶ δτι σου πῶ νά γράψης.

Μαδελ-μαδέ για δυζίλε τα τέλη άσπρα τα φτερά σου
που για χαρτί θε λειταστούν σε τούτη τη δουλειά μας.

Γράφε πώς στούς δρεζοντες στόιο ούρανοι τα μάκρη
δέν μπρεσσα χαρά να βρῶ και τέρμα δέν ύπαρχει.
εἰν' δε θεός πολὺ φῆλε τὸν θρώπου δε νοῦς δέ φάνει

Γράψε οιας τα έπιγεια χαρές καλ λῦπες όλα τα αντίκεια
οιας σιδηρωστα πάνω στη γῆ σε δύο ώρες τους άνθρωπους.

Πές τους να μή φαντάζονται, πές τους να μή πλανάσσεις
πως οι να βρούνε τη χαρά με ζήλια μέ ναιία.

Τέσ τους πώς είναι μάταια όλα τους τα ταξεδιά,

πές τους πώς βρήκα τη χαρά, ξέφυνο πάνω στόν πόνο
ὅταν γλυκοφτερούσγισε μια αστρη περιστέρα

~~επιτάχυνε~~ ή έσυντροφέψε ~~διατάξεις~~ ~~η~~ η ουράγιο.

"Ἐτσι πάντα μέσ' στῇ ζωῇ, μια δύορη περιστέρα ἦρανται
οἱ διώχνη ὅλους τοὺς καῆμούς, τὰς πίνεται τῶν ανθρώπων.

Σοφός έγινε ὁ Δητός καὶ ποιητής μεγάλος

καὶ τραγουδοῦσε τίς χαρές, τοὺς πόνους τῶν ἀνθρώπων
ιαὶ ὅλο ταξιδιὰ ~~έπειτα~~ ^{έπειτα} νέ τῷ φτερῷ τοῦ νοῦ του.

Ὥσπου μια μέρα γέρασε, εκπόστασε στό μόχτο.

• Εστέρεψε τὸ αἷμα τοῦ καὶ σπάσαν τὰ φτερά του.

*Η περιστέρα άντεμα του, δίπλα του ώς το τέλος

συντρόφησα παντοτεινή τόσα καὶ τόσα χρόνια σπίν άνων του ἔπειρε καὶ ὁλόγυμνα κοιμῶν.

Καὶ τότε ἐπιχείρεσφαν μὲ τὰ φτερά τ' ἄγγελου

μακρυά ἀπό τούτη τῇ ζωῇ, πέσω στόν ἄλλο μόσμο.

W. H. G. - 1900

16. 1960. 1000 ft. above sea level.

... a. M. Švarc naříká vše vše vše.

οὐδὲν τέλος τὸν τελετὴν οὐδὲν παρατίθεται.

PRÉSIDENT DU CONSEIL DES MINISTRES : LE GOUVERNEMENT

1886-1887. 1888-1889. 1889-1890.

new edition. Much more elaborate, and a great